

Спуснахъ се въ кухнята, обѣлихъ единъ сплитъ лукъ, натѣпкахъ шумата въ чайника и запотѣквахъ огъня. Чакъ сега ми свѣтна предъ очитѣ...

Като е пекнало на зараньта онова ми ти слънчице, като се размирисали цвѣта и овощки, като се разчириликали ония ми

ти врабци, да ти е милъ свѣтъ да стоишъ да и гледашъ. Но кой, кой това? Азъ ли?... Като врабче хврѣкнахъ къмъ училището. Искахъ прѣвъ да дамъ великденското яйце на учителя си.

Стоянъ Ц. Даскаловъ

ПИСМО ДО ПТИЧКИТЪ

Вий, щъркели и ластовички,
и всички вие малки птички,
които всѣка пролѣтъ тукъ
пристигате далечъ отъ югъ,

съ това писмо ви съобщавамъ,
че нѣщо чудно тука става —
не впушайте се още въ пжтъ —
очакватъ ви беди и смъртъ.

Тѣй както всѣкоя година,
съсъ мартенички отъ коприна,
за пролѣтъ и за топли дни,
срѣщнахме баба Марта ний.

Но тя пристигна цѣла бѣла,
сърдита, люта като хала.
И вмѣсто съ пролѣтни цвѣта —
съ дълбокъ ни сиѣгъ затрупа тя.

На топло стойте тамъ, додето
преминатъ тука студоветѣ.

Писмо ще ви изпратя пакъ —
и трѣгвайте тогава чакъ.

Е. Багряна